

عنوان مقاله:

بررسی آگاهی، نگرش و عملکرد دانشجویان دانشگاه های شهر اصفهان نسبت به خوددرمانی با دارو

محل انتشار:

فصلنامه تحقیقات نظام سلامت، دوره 7، شماره 5 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

Ahmad Ali احمدعلی اسلامی - Assistant Professor, Department of Public Health, School of Health, Isfahan University of Medical Sciences, Isfahan, Iran

Ali علی معظمی گودرزی - MSc, Department of Public Health, School of Health, Isfahan University of Medical Sciences, Isfahan, Iran

Arash آرش نجیمی - MSc, Department of Public Health, School of Health, Isfahan University of Medical Sciences, Isfahan, Iran

Gholamreza غلامرضا شریفی راد - Professor, Department of Public Health, School of Health, Isfahan University of Medical Sciences, Isfahan, Iran

خلاصه مقاله:

مقدمه: خوددرمانی یکی از شایع ترین اعمال در سراسر جهان است. آمار و اطلاعات گویای افزایش شیوع مصرف خودسرانه داروها در کشور ایران است. از این رو این مطالعه با هدف بررسی آگاهی، نگرش و عملکرد دانشجویان دانشگاه های شهر اصفهان در خصوص خوددرمانی انجام گرفت. روش ها: پژوهش حاضر یک مطالعه توصیفی، تحلیلی و مقطعی است که ۶۰۰ نفر از دانشجویان دانشگاه های اصفهان در آن شرکت نمودند. با توجه به وجود ۳ دانشگاه دولتی در سطح شهر اصفهان، نمونه گیری در مطالعه حاضر به صورت چند مرحله ای و بر اساس تعداد کل دانشجویان هر دانشگاه صورت گرفت. در پژوهش، اطلاعات به وسیله پرسش نامه محقق ساخته جمع آوری گردید. اعتبار پرسش نامه با استفاده از روش اعتبار محتوا و پایایی ابزار نیز از طریق همسانی درونی (۷/۰) تایید شد. پس از گردآوری اطلاعات، داده ها با استفاده از نرم افزار SPSS ۱۵ و آزمون های آماری همبستگی پیرسون، t-test مستقل و آنالیز واریانس، مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. یافته ها: میانگین نمره آگاهی (۹۳/۸۳ ± ۹/۱۷) و عملکرد صحیح (۵۸/۹۷ ± ۴۹/۶) دانشجویان در سطح بالایی قرار داشت اما نگرش دانشجویان در زمینه خوددرمانی در سطح متوسطی قرار داشت. در این مطالعه ۲/۱۴ درصد از دانشجویان در طی ۲ ماه گذشته حداقل در مورد یک بیماری اقدام به مصرف خودسرانه دارو نمودند. بیشترین فراوانی خوددرمانی به تفکیک نوع بیماری شامل سرماخوردگی و به تفکیک نوع دارو، شامل داروهای مسکن بود. عمده ترین علل خوددرمانی نیز تجربه قبلی از بیماری و در دسترس بودن داروها و مهم ترین عامل پیشگیری کننده در زمینه خوددرمانی، عدم اعتقاد به خوددرمانی بود. نتیجه گیری: با توجه به یافته های پژوهش، ارایه آموزش هایی به دانشجویان در جهت اصلاح نگرش آنان ضروری به نظر می رسد تا علاوه به بهبود عملکرد آنان از تاثیر این نگرش به عنوان افراد تحصیل کرده در جامعه جلوگیری شود. واژه های کلیدی: آگاهی، نگرش، عملکرد، خوددرمانی، دانشجویان

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1730391>

